

Pagar els deutes

La Unió Europea, on feliçment vivim, patim i protestem, és un invent prodigiós que, si políticament no funciona encara de manera satisfactòria, com a espai econòmic comú ha funcionat fins ara formidablement bé: poca broma, i comparem amb temps passats remots i no tan remots. Com a espai econòmic, la Unió té el fonament més sòlid en una Alemanya (i Holanda, i Àustria i els països nòrdics: l'Europa freda i seriosa) que fa funcionar les fàbriques, que produeix amb eficàcia creixent, que té uns sindicats responsables i forts, que tremola per l'estabilitat de la moneda, que calla i paga, perquè quan no calla és criticada feroçment. La resta, o són imprevisibles com Itàlia, gallegen políticament com França, van al seu aire com la Gran Bretanya, o simplement paren la mà, cobren el subsidi, i de tant en tant es permeten el luxe de protestar de cara a la clientela interior, ja que a l'exterior no els escolta ningú. Com és el cas d'Espanya, tan pagada d'ella mateixa, i tan irrellevant a tots els efectes constatables. Més irrellevant com més anys passen, com més visible queda la seua pròpia insubstancialitat. Aquesta Espanya, exemple universal, "luz de Trento y martillo de los herejes", on encara no fa dos anys el president del govern es vantava dels milers de quilòmetres de ferrocarril d'Alta Velocitat (Espanyola, no cal dir-ho), o de les autopistes infinites, sense esmentar el fet que bona part d'aquestes obres de faraons insensats, caríssimes, regularment inútils i ruïnoses, i de moltes altres, es pagaven precisament amb diners dels alemanys: amb els diners d'un país que no té, ni té previst de tindre, tants quilòmetres velocíssims com Espanya. Els alemanys, que ara els polítics i els diaris d'Espanya diuen que són tan prepotents i tan insolidaris. Al llarg d'un parell de dècades, la confluència del PIB per càpita espanyol amb la mitjana europea, un avanç d'un 1 % anual, equivalia aproximadament als subsidis cobrats. Sensacional: i què n'han fet, d'aquesta immensa quantitat de moneda rebuda? Què n'han fet, quan tornem a ser els primers en desocupació i els últims en productivitat? I què n'han de pensar, de tot plegat, els qui

Joan Francesc Mira

han pagat i callat? Coses així escrivia jo fa pocs mesos en un altre lloc, i fa més d'un any en aquesta mateixa pàgina.

I passat més d'un any, veig que els deutors, els balafiadors dels diners emprats, alcen ara la veu i acusen els creditors.

Per al senyor Rodríguez (Zapatero), la culpa és dels alemanys; per al senyor Pérez (Rubalcaba), també. Així, els qui s'han passat anys i anys vivint a crèdit, ara pretenen que els culpables són els altres. Sensacional. A Espanya com a Grècia, on el balafiament irresponsable ha arribat a extrems d'apocalipsi. Però si els deutes no es paguen, algú haurà de patir, a més de la pobra gent d'Irlanda, Portugal, Grècia o Espanya, on patiran, com sol passar, els qui no en tenen cap culpa, o s'han deixat ensarronar pel crèdit massa fàcil i per la fantasia dels governs. Quan no es paguen els deutes, algú deixa de cobrar, algú perd els diners que ha posat i que uns altres han rebut. Perdrien els "mercats" (paraula amb pudor de sofre i de maquinació diabòlica), perdrien els bancs que han prestat els diners. Però els mercats i els bancs no representen només uns senyors poderosos i malignes que s'omplen les butxaques sense misericòrdia. Representen també milions d'estalviadors petits, de jubilats presents o futurs que han posat uns dinerets en els fons de pensions (diners que, tots junts, són moltíssims milers de milions), representen una massa infinita de treballadors, empleats, botiguers, professionals, que han posat els seus estalvis, directament o indirectament, en fons d'inversió que s'han convertit justament en aquests crèdits i deutes que ara costaran tant de tornar. I si els qui han demanat i malgastat els diners finalment no els paguen, també patiran injustament milions de persones que havien aportat justament aquests diners. D'aquests, però, dels estalviadors alemanys, per exemple, que ara tenen por pel destí dels seus dinerets estalviats, qui se'n recorda? Vejam si finalment els bons, les "víctimes", seran els qui van emprar diners, els malgastaren, i ara no els poden o no els volen tornar. I els dolents de la pel·lícula, ja se sap per endavant qui són. Deixem-ho córrer, que ja sé que tot açò és molt "incorrecte".

I si els qui han demanat i malgastat els diners finalment no els paguen, també patiran injustament milions de persones que havien aportat justament aquests diners. D'aquests, però, dels estalviadors alemanys, per exemple, que ara tenen por pel destí dels seus dinerets estalviats, qui se'n recorda?